

bratøiste og rigoristiske Foranstaltninger, som have vist sig ikke at føre til det allermindste, fordi de ikke have kunnet gennemføres for Domstolene eller i det praktiske Liv; jeg henviser i den Henseende til den Højesteretsdom, jeg oftere har omtalt. Men naar nu Olfbrggeriet har arbejdet sig op til det smukke og respectable Standpunkt her i Landet, som det har, saa mener man virkelig, at man for at faa den paaregnede Skat i alle de Tilfælde, hvor man ønsker det, og for, at der ikke skal slippe noget uden om, og for, at Finansministeren ikke skal miste noget af den Indtægt, der er paaregnet til Bederslag for Sukkerstaten og andre Indtægter, han har givet Afkald paa, skal besvære hele Bryggeridriften paa den Maade, og at vi andre ikke skal have Lov til at drikke andet Olf, end der dekretes af Finansministeriet. Jeg forstaaer, at det er den ærede Finansministers Pligt at vaage over Statskassens Interesse, men jeg har aldrig anset den højtærede Finansminister særlig kaldet eller særlig oplagt til at varetage de Interesser, vi her tale om. Det undrer mig meget, at han fra anden Side kan faa Hjælp til at gøre den Slags Indgrib i Næringsfriheden og paa det private Omraade, her er Tale om. Vi hørte forleden Dag den ærede 1ste Landstingsmand for 6te Kreds (S. Pedersen) sige, at han var en ærlig Mand og villig til at gaa meget langt med den ærede Finansminister, men at han skulde gaa saa langt, at han tilfidsætter alle de Hensyn, han og hans Meningsfæller ellers sætte Pris paa, havde jeg dog ikke tænkt mig. Efter Underændringsforslaget er der altsaa givet en vis Regel, der skal gælde for Bryggerierne, og som er gjort afhængig, som der staar, af, om Finansministeren mener, at der er et vist svigaatigt Djemed til Stede. Den ærede Finansminister faar den Mistanke til en Brygger, at han spekulerer i, at Olfet, naar det ligger længe og gærer, faar et større Alkoholdhold. Bryggeren eller hans Fuldmægtig kommer op, og der er mange overordentlig gyldige Grunde, hvorfor han har fraskyttet Olfet paa den Tid, han har gjort det, han siger: Det er virkelig mig og Brygmesteren, der forstaaer, hvor længe Olfet skal lagres for at komme i den Tilstand, der beskrives som den regelmæssige Bryggemaade, men Toldvæsenet har en anden Mening, det siger: nej, Olfet er ført fra Bryggeriet for at kunne ligge udenfor Bryggeriet og trække mere Alkohol. Saa tror den ærede Finansminister paa vedkommende Toldembedsmand og faar den Formening, at Bryggeren har handlet svigaatig, og da man formodentlig gaar ud fra, at den ærede

Finansminister — jeg taler ikke om denne ærede Finansminister, men om den Mand, som til enhver Tid bliver Finansminister — kan gennemføre Hjertes og Nyres og se, hvad der er Hensigten, saa staar der i Loven, at naar Finansministeren formener, at der er gjort noget for at forøge Alkoholdmængden, skal Finansministeren ved en almindelig Regel for alle de forskellige Olforter bestemme, hvor længe de skal blive og lagres i Bryggeriet, det er Resultatet.

Jeg skal derefter gaa over til Hovedændringen, nemlig Nr. 5, som jo altsaa vil føre til, at hele denne Tvang, som vi ved anden Behandling troede dog skulde begrænses til Bryggerierne, holdes indenfor Bryggeriernes Døre, eller i alt Fald højst til de Afstapningsanstalter, som staa i umiddelbar Forbindelse dermed eller Lagerkældrene, der staa i umiddelbar Forbindelse dermed — hele denne Tvang, denne Spændetøj, om jeg saa maa kalde den, skulde dog kun lægges paa Bryggerne, mens vi andre dog kunde sige: Gud ske Lov at vi ikke ere Bryggere, vi ere dog frie Mænd. Men nu er ved dette, som det synes, uskyldige Vædringsforslag Tvungen bleven udvidet til enhver Gade i enhver By i det hele Land; enhver Olfapper, enhver Bryggerknægt, enhver Bludsælger, enhver Restauratør eller Beværter o. s. v. kommer til at juffe under denne Lovbestemmelse. Der gælder det, at hvis de gøre det, som jo dog hidtil har været saa overmaade uskyldigt, hvis de gaa hen og søge at frembringe en Drik, der tiltaler Folks Gane, ved at blande de forskellige Olforter eller ved at blande Sodavand eller hviilke som helst andre funde Ingredienjer i Olfet, saa ifalde de en grov Mulkt, hvis det bliver opdaget. Og saa gælder den Regel, som staar i Loven om Bryggerierne, at Angiveren og Toldvæsenet saa Halvdelen af Mulktene. Saa ville vi altsaa hele Landet over i alle Bedrifter, hvor der overhovedet er Olf at faa, se en Spekulation om at tjene disse Mulktter; der, hvis de virkelig skulde gennemføres, kunde løbe op til Tusinder, ja Hundrede Tusinder af Kroner, og det vil blive en brillant Affære at indrette sig som Spion paa alle Beværtningssteder og Restaurationer, og saa kommer der saadanne tvivlsomme Spørgsmaal, der jo grænse til det latterlige. Det er jo dog Gud ske Lov ikke Meningen, at man ikke skal have Lov til at sidde i sin private Stue og blande Hvidtøl og Bajerstøl og Sodavand sammen, saa vidt gaar man dog ikke; men den, der har noget med Forhandlingen at gøre, maa ikke. Jeg maa ikke sende mit Bud hen til en Olfhandler eller Restauratør og sige: Vil De ikke indrette denne Drik, saa-